

обставин, передбачених Кримінальним процесуальним кодексом України, суд зобов'язаний постановити ухвалу про відмову у застосуванні примусових заходів виховного характеру та закрити кримінальне провадження.

1. Про стан здійснення правосуддя місцевими загальними судами Чернігівської області : Лист ТУ ДСА в Чернігівській області від 11 серпня 2016 р. № 02-18/1109/16-вих.

2. Кримінальний процесуальний кодекс України від 13 квітня 2012 р. Київ, 2012. 356 с.

3. Про деякі питання здійснення кримінального провадження щодо неповнолітніх : Інформаційний лист Вищого спеціалізованого суду України з розгляду цивільних і кримінальних справ від 18 липня 2013 р. № 223-1134/0/4-13 URL : http://zib.com.ua/ua/15417informaciyuniy_list_vischogo_specializovanogo_sudu_ukraini_vi.html.

4. Положення про порядок видачі посвідчення водія та допуску громадян до керування транспортними засобами, затверджене Постановою Кабінету Міністрів України від 8 травня 1993 р. № URL : <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/340-93-п>.

Собакарь Андрій Олексійович

завідувач кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності

Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ,

доктор юридичних наук, професор

ПРОТИДІЯ ДЕЛІКТНОСТІ НЕПОВНОЛІТНІХ ЗАСОБАМИ АДМІНІСТРАТИВНОЇ ПРОФІЛАКТИКИ

У сучасних умовах розвитку українського суспільства на тлі демократичних перетворень відбувається загострення девіантної поведінки неповнолітніх, їх соціальна дезадаптація, що призводить до зростання скоєних ними адміністративних правопорушень і суспільно небезпечних діянь.

Усі ці деструктивні соціальні, культурні та психологічні процеси обумовлюють масову поширеність серед молоді різних соціальних девіацій (аморальних вчинків, злочинів та інших правопорушень). Незважаючи на деякі позитивні кількісні зміни, що відбуваються в останнє десятиліття, деліктність неповнолітніх залишається серйозною соціальною проблемою, розв'язання якої насамперед залежить від ефективної системи профілактики, що дозволяє з'ясувати весь комплекс факторів, причин та умов, що в сукупності зумовлюють правопорушення неповнолітніх.

Профілактика є важливою складовою державної системи протидії девіантній поведінці неповнолітніх. Її прийнято розуміти як діяльність державних органів і громадськості, що має системний характер як за комплексом заходів, так і за колом суб'єктів, які її здійснюють, спрямовану на недопущення виникнення, усунення, послаблення або нейтралізацію

причин та умов злочинності, окремих її видів та конкретного правопорушення [1, с. 95].

Профілактика правопорушень, учинених неповнолітніми, має за мету виявлення та усунення причин та умов, що сприяють скоєнню ними адміністративних правопорушень, попередження та припинення вчинення ними проступків та застосування до осіб, які їх вчинили, заходів виховного впливу або адміністративного примусу [2].

Із урахуванням специфіки суб'єкта зазначений вид профілактики має певні особливості, серед яких зокрема:

– важливість статусу неповнолітнього як об'єкта індивідуального профілактичного впливу. Одним із найважливіших завдань соціально орієнтованої держави є сприяння розвитку молодого покоління, задоволення його потреб та формування у зв'язку з цим державної політики, спрямованої на пріоритетне ефективне вирішення проблем дитинства як самостійного напрямку діяльності держави та суспільства в цілому;

– особливості в генезисі та мотивації скоєних неповнолітніми правопорушень, обумовлені специфікою їх виховання та життєдіяльності (відносно обмежений період формування особистості, мінливість соціальних позицій та ін.);

– особливості застосування профілактичних заходів, що у більшості випадків мають також виховну мету;

– наявність суб'єктів профілактики, зорієнтованих саме на попередження правопорушень неповнолітніх [3].

Отже, профілактика правопорушень є особливим видом соціальної практики, здатним забезпечити перетворення суспільних відносин, що усуне або нейтралізує умови, що сприяють девіантній поведінці неповнолітнього. Основа вирішення цього питання – розуміння проблеми, у якій знаходиться неповнолітній, і прогнозування його майбутнього» [4, с. 166].

На сьогодні проблемним залишається питання повторності скоєння правопорушень неповнолітніми, а відтак і визначення особливостей генезису і детермінації повторної деліктності неповнолітніх в цілому.

Соціологічні дослідження засвідчили те, що основними факторами повторних правопорушень неповнолітніх є сімейне неблагополуччя (71,4%), вживання алкоголю (61,7%), криміногенний вплив неблагополучного соціального оточення підлітка (54,2%), матеріальні труднощі (40,4%), несформованість вольових якостей і навичок самоконтролю (34,1%), вживання наркотичних засобів або психотропних речовин (27,7%), слабкий розвиток сфери дозвілля для підлітків (17,6%), надмірна перевантаженість роботою суб'єктів профілактики, що не дозволяє приділяти належну увагу кожному правопорушнику (11,7%) та ін.

Порівняльний аналіз соціальних чинників і причин скоєння первинних і повторних правопорушень неповнолітніми свідчить про значний збіг основних мікросоціальних і особистісних чинників скоєння даних правопорушень. Це

беззаперечно доводить наявність у суспільстві стійких загальних соціальних і особистісних причин протиправної поведінки неповнолітньої молоді та одночасно свідчить про невисокий рівень ефективності роботи правоохоронних та інших державних органів щодо профілактики правопорушень неповнолітніх. Зокрема, це такі фактори, як сімейний стан і дозвілеве неблагополуччя, антигромадське соціальне оточення підлітка, пияцтво та наркоманія в молодіжному середовищі, моральна деформація особистості та способу життя підлітка, дезорганізація і нерозвиненість соціального і культурного середовища життя та виховання дітей тощо.

Результати соціологічних досліджень переконують у необхідності приділення серйозної уваги якісній модернізації системи працевлаштування неповнолітніх, адресній та індивідуалізованій соціальній та психологічній реабілітації, адаптації та реінтеграції молодих правопорушників, які відбувають покарання за скоєні первинні правопорушення. Без вирішення перерахованих вище проблем, що детермінують повторну деліктність неповнолітніх, забезпечити стійке зниження порушень серед них здається неможливим.

У процесі протидії деліктності неповнолітніх практично у всіх розвинених країнах світу використовуються не розрізнені заходи, а комплексний підхід, що включає різні за своїм змістом і напрямком впливу, а також за правовими наслідками для неповнолітніх порушників форми та засоби. До того ж, системи протидії деліктності неповнолітніх різних країн далеко не тотожні, можуть істотно відрізнятися, що дозволяє не тільки оцінити їх ефективність, а й можливості впровадження до вітчизняної правової практики найбільш продуктивних форм превенції, припинення та подолання деліктності цієї категорії суб'єктів правопорушень.

Наприклад, у США застосовуються три моделі профілактики правопорушень неповнолітніх: модель суспільних установ, модель безпеки індивідуума, модель впливу через навколишнє середовище.

У Сполученому Королівстві Великобританії та Північній Ірландії за останні двадцять років превенція неправомірних проявів осіб, які не досягли повноліття, починається з того, що в межах адміністративної діяльності кожен співробітник поліції має право затримати будь-якого неповнолітнього шкільного віку, який знаходиться в навчальний час у недозволеному місці без вагомих причин, і доставити його за місцем проживання або до освітньої установи. Відмінною рисою сучасної системи англійської ювенальної юстиції є використання адміністративного поліцейського попередження на стадії можливого скоєння підлітками протиправних діянь.

Таким чином, налагодження ефективної системи профілактики деліктів осіб, які не досягли повноліття, та налагодження виховно-превентивної роботи серед них передбачає створення комплексної консолідованої системи заходів, спрямованих на пошук кожного потенційного правопорушення, максимально швидке за часом і адекватне реагування на неправомірну поведінку підлітка й організацію дієвого контролю та нагляду за його

подальшими діями.

Дослідження позитивного зарубіжного досвіду організації профілактики деліктів, скоєних неповнолітніми, свідчить, що в багатьох країнах успішно працює збалансована, нормативно-врегульована єдина система профілактики та попередження бездоглядності та правопорушень осіб, які не досягли повноліття, і притягнення їх до юридичної та іншої відповідальності. Вектор правозахисної та правоохоронної адміністративної діяльності всіх державних органів у даному випадку має єдиний напрямок і концентрується на досягненні однієї складної масштабної мети.

У сучасних умовах подальше вдосконалення системи протидії деліктності неповнолітніх має здійснюватися комплексно та різноспрямовано як мінімум у двох напрямках: по-перше, шляхом аналізу ефективності та усунення прогалин у наявній сукупності форм і засобів впливу; а, по-друге, шляхом дослідження позитивного закордонного досвіду та впровадження до національної системи тих елементів, що можуть стати актуальними в процесі подолання та зниження деліктності неповнолітніх.

1. Васильківська І. Запобігання злочинності неповнолітніх в Україні: деякі аспекти. Право України. 2004. № 1. С. 95-98.

2. Порожня В. Адміністративна деліктність неповнолітніх та її профілактика. Юридичний вісник. 2014. № 4. С. 291-296. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/urid_2014_4_62

3. Черномаз О. Б. Профілактика правопорушень серед неповнолітніх на залізничному транспорті. Вісник Харківського національного університету внутрішніх справ. 2006. № 34. С. 182-187. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKhnuvs_2006_34_31

4. Закалюк А.П. Прогнозирование и предупреждение индивидуального преступного поведения. М.: Юридическая литература, 1986. 191 с.

Собаченко Максим Євгенійович

курсант факультету підготовки фахівців для
підрозділів превентивної діяльності

науковий керівник:

Рижкова Світлана Анатоліївна

старший викладач кафедри адміністративного права,
процесу та адміністративної діяльності
Дніпропетровського державного
університету внутрішніх справ

ДОМАШНЄ НАСИЛЬСТВО ЯК ЗАГРОЗА НАЦІОНАЛЬНІЙ БЕЗПЕЦІ

На сьогодні з актуальних орієнтирів державної політики в Україні є розв'язання проблеми домашнього насильства. За даними Державної статистики від домашнього насильства страждає кожна четверта українська